

דברים לטכס רישום בספר הזהב של האקדמיה

ערב טוב,

קשה לי להאמין שאני עומדת כאן לפניכם לרגל רישום שמי בספר הזהב של האקדמיה. לכבוד גדול ייחשב לי ואני מודה עליו מעומק לבי.

הוועדה הנכבדת קבעה שבמשך שנות עבודתי באקדמיה תרמתי לפיתוח ולקידומה ועלי להודות בכך, שראיתי בעיסוקי כמורה-מרצה, לרבות ריכוז המחלקה הווקאלית במשך 10 שנים, מחויבות רצינית ומעשה שהוא מובן מאיליו מבחינתי. עבודה כמו זו שלנו אינה נעשית על מנת לקבל פרס או כיבוד מיוחד. היא נעשית כי איננו יכולים אחרת. בראיון לעיתונות לרגל יום הולדת ה 90 של אליזבט שורצקופף, שהייתה מורתי במשך 20 שנה משנות חיי המקצועיים, מאיפה היא לוקחת את הכוחות להמשיך וללמד ולהעביר את תורתה, האני מאמין האומנותי שלה, היא ענתה שהיא מחויבת לעבודה הזאת. היא דברה על חובה וכך גם אני מרגישה, כשאני מעבירה לתלמידי את מה שלמדתי אני ממורי. ועליהם נמנים גם עמיתי מן המחלקה ותלמידי לדורותיהם.

בשולי הדברים ארשה לעצמי להביע משאלה, בתקווה שהאקדמיה תצליח לצאת ממצוקתה הכספית: סטודנטים לזמרה זקוקים מעבר ללימוד היחידני והטיפול בבניית קולם ושיפור טכניקת השירה שלהם, גם ללימודים משלימים בסיסיים. שיעורי דיקציה, סדנאות השיר האומנותי, האורטוריה והבארוק בצד העבודה האופראית, כמו גם לימוד השפות הבסיסיות, איטלקית, גרמנית, צרפתית, כל אלה, אין לתאר לימודי קול בלעדיהם.

ואם במשאלות עסקינן, אגלה כאן, שכאשר קיבלתי עלי את עבודת ההוראה באקדמיה, אמרתי לעצמי שסוף סוף אוכל לסמוך על לוי פסנתר קבוע בשיעורים. סיבה זו, די היה בה כדי לגרום לי להסכים להצעה מיד. עברו 30 שנה והמלחמה על לוי בשיעורים עדיין נמשכת. אולי ננצח בה פעם, כשיהיה לכולם ברור שהצורך הזה הוא אלמנטארי והכרחי.

אני מברכת את האקדמיה ומאחלת לה התפתחות וקידום ומקווה שתמשיך ותשמש בית ומשפחה לכל העושים במלאכה, כפי שהייתה ועדיין הווה עבורי.

תודה רבה.

(גילה ירון 4. ביוני 2012)